ఎదురులేని మనిషి

ఎన్టీఆర్ జీవితచరిత్ర

– డా. నందమూరి లక్ష్మీపార్వతి

(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

రాత్రి ఇంటి వెనక దొడ్లో మంచం వేసింది తారకమ్మ. తను చాప తెచ్చుకుంది. రామక్రిష్ణబాబుకు నానమ్మ పక్క బాగా అలవాటయింది.

చాపమీద పడుకుంటున్న భార్యను తారకరాముడు పిలిచాడు.

"తారకం ఏమిటలా ఉన్నావు?"

"ఏం లేదు" మాట స్పష్టంగా లేదు. గొంతుకేదో అడ్డుపడ్డట్టుంది.

"ఏం లేదేంటి? నీ ముఖమే చెబుతుంది. బాధ పడుతున్నావని. నే వెళ్ళటం నీకిష్టంలేదా?"

దానికి సమాధానంగా వెక్కిళ్ళు వినిపించాయి. తారకం బాబు మంచం దిగొచ్చి భార్యపక్కలో కూర్చున్నాడు. భుజం మీద చెయ్యేసి అనునయంగా "చూడు తారకం నువ్వట్లా ఏడిస్తే నేనేం చెయ్యలేను. నీ భర్త గొప్పవాడు కావాలా? వద్దా? ముందు చెప్పు"

ఆమె ఏడుస్తూనే "కావాలి" చిన్నపిల్లలాగా అన్నది.

"మరి నేను సినిమా హీరో అయితే మన కష్టాలన్నీ తీరిపోతాయి. రేపు మన పిల్లలను బాగా చదివించుకోవాలిగా. పైగా మా తల్లిదండ్రులు ఎంత బాధపడ్డారో నీకు తెలిసే ఉంటుంది. కొడుకునయివుండి వాళ్ళ కన్నీళ్ళు తుడవకపోతే నాకు మనశ్శాంతి ఉండదు."

"ఏమండీ ఒక్క మాటడగనా?"

"అడుగు తారకం. వెయ్యి మాటలయినా అడుగు. నన్నర్థం చేసుకుని చిరునవ్వుతో పంపితే చాలు"

"కాదండి. ఏం డబ్బుండి మీరింత వరకు చదువుకున్నారు? అదృష్టం వుంటే ఇక్కడ మాత్రం రాదా? దానికోసం ఇంతమందిని బాధపెట్టి వెళ్ళాలా?"

ఆమె మాటల్లోని వాస్తవానికి తారకరాముడు ఆశ్చర్యపోయాడు. బయటి ప్రపంచం తెలియని ఈమె ఎంత తెలివిగా మాట్లాడింది. అందుకే అన్నారు మగాళ్ళు పదేళ్ళు బయట తిరిగి నేర్చుకున్నది, ఆడవాళ్ళు పదిరోజుల్లోనే ఇంట్లో ఉండి నేర్చుకుంటారని – 'బుద్దిశ్చాపి చతుర్గుణం' భార్య మాటలకు మురిసిపోతూ.

"నిజమే నువ్వన్నది. అదృష్టమనేది ఏ రూపంలోనయినా రావచ్చుగా. దానికి బెజవాడ, మద్రాసులని ఉండదు. అది అవకాశం రూపంలోనే వస్తుంది. వచ్చినప్పుడు దాన్ని ఉపయోగించుకోకపోవటం తెలివి తక్కువ వాళ్ళు చేసే పని. ఏమంటావు?"

ఆమేం మాట్లాడలేకపోయింది. భర్త లోకజ్ఞానం ముందు ఆమె చాలా చిన్నది. ఏం చెప్పినా ఆయన మనసు మార్చుకోడని అర్థమయ్యాక ఆమే మనసు మార్చుకోవడానికి సిద్ధపడింది.

"ఎన్ని రోజులుండాలి?" బేలగా అడిగింది.

"పిచ్చిదానా! నీకు భర్త తప్ప మరోలోకం తెలియదు. నిన్నటి వరకు మన దేశానికి స్వాతంత్ర్యం రావటానికి ఎంతమంది త్యాగమూర్తులు కుటుంబాల్ని విడిచి పెట్టి వెళ్ళారు. వాళ్ళక్కూడా భార్యాబిడ్డలున్నారు. ఆస్తిపాస్తులు, తల్లిదండ్రులు అన్నీ వున్నా త్యాగం చేసారా? లేదా? చాలామంది ప్రాణాలు కూడా అర్పించారు. వాళ్ళ కుటుంబీకులు ఏమనుకోవాలి? వెధవది.. నేను మన కుటుంబ స్వార్థం కోసమే మద్రాసు వెళ్తానంటే బాధపడుతున్నావు?"

"ఏమో? ఆ కథలన్నీ నాకు తెలియవు. నాకు తెలిసింది మీరు, నా కొడుకు. మీ ఇద్దరూ నాకళ్ళముందు ఉండటం కంటే నాకేం కావాలి?"

"ఎంత చిన్న ప్రపంచం నీది. సముద్రాలు దాటెళ్ళి ఆడవాళ్ళు కూడా చదువుకుంటున్నారు. యుద్ధానికి వెళ్ళే భర్తలకు వీరతిలకం దిద్దిపంపిన వాళ్ళున్నారు. మద్రాసు పోతానంటే భయపడతావేం?

"ఏమండీ మీరిన్ని చెబుతున్నారు. అడవికి పోతానన్న భర్తతో సీత ఎందుకు వెళ్ళింది? ఆయన మళ్ళీ వస్తాడు కదా. మరెందుకెళ్ళినట్లు. నేను ఆ జాతి ఆడదాన్ని. ఇంక ఇంతకు మించి ఏం చెప్పగలను?"

"ఏం తెలియదంటూనే ఎంత తెలివిగా మాట్లాడుతున్నావు తారకం. ఇంత ఆలోచన వున్న నువ్వు నా ఆశయాన్ని కూడా అర్థం చేసుకో. నాకు మాత్రం మీ అందరికి దూరమై ఉండటం సంతోషమా? కొన్ని ఇబ్బందులు పడితేనే కొన్ని సుఖాలు పొందగలిగేది. కొన్ని దూరమయితేనే మరికొన్ని చేరువయ్యేది. మన భవిష్యత్తు కోసమేగా నేను ఏం చేసినా. మనసుకు కొంత సర్దిచెప్పుకోవాలి. అక్కడ స్థిరపడగానే వచ్చి తీసుకెళ్తాను."

"మళ్ళీ మిమ్మల్ని ఎప్పుడు చూస్తానో? ఏమో?" తారకమ్మకు మరోసారి దుఃఖం పొంగి వచ్చింది.

"పిచ్చిదానా! నీకు ఇక్కడ అందరూ ఉన్నారు. మీ అమ్మా, నాన్న, మా అమ్మా, నాన్న, నీ కొడుకు ఇంతమంది దగ్గరుంటున్నారు. అక్కడ నాకెవరున్నారు? ఒంటరిగా ఉండాలి. నా భోజనం నేనే వండుకోవాలి. నా పనులన్నీ నేనే చేసుకోవాలి. ఎన్ని బాధలు పడాల్సుంటుంది?

"అదీ నిజమే. ఇన్ని బాధలు పడాల్సుండగా అసలు వెళ్ళకపోతే ఏం?"

"హతోస్మి. కథ మళ్ళీ మొదటికొచ్చింది. నోరు అరిగిపోయేలా చెప్పిందంతా ఏమయిపోయింది. ఈ ఆడాళ్ళను మార్చడం పుట్టించిన బ్రహ్మదేవుడికి కూడా సాధ్యం కాదు. ఇక నేనెంత? రెండు చేతులూ నెత్తిమీద పెట్టుకుని తమాషాగా మాట్లాడిన తారకరాముడి మాటలకు ఆమెకు నవ్వు వచ్చి ఫక్కున నవ్వింది.

"హమ్మయ్యా! నవ్వావా? ఏడుపు సీను ముగిసినట్లేనా? ఇక నేను మామూలుగా ఉండనా?"

తారకరాముడి మాటల్లోని భావం అర్థమై ఆమె చెక్కిళ్ళు ఎర్రమందారాల్లా కందిపోయాయి.

అనుకున్నట్లే నాటక స్నేహబృందం ఆకాశమంత కాకపోయినా మరీ చిన్నదికాని షామియానా వేసారు. దానికి నేషనల్ ఆర్ట్ థియేటర్ అనే బోర్డు తగిలించారు. చిన్న బల్ల నాలుగు కుర్చీలు వేసారు. వచ్చినవాళ్ళకు క్రింద తుంగచాపలు పరిచారు. బల్లమీద తెల్లగుడ్డ పరిచి చిన్న ఊదొత్తుల స్టాండు పెట్టారు. ఏర్పాట్లన్నీ సంతృప్తిగా అనిపించాక "అరేయ్ తారకం బాబు వస్తున్నాడేమో చూడండ్రా" ఒకడు అరిచాడు.

"ఆ! వస్తున్నట్లే ఉన్నాడు" మరొకడు కళ్ళకు చెయ్యడ్డం పెట్టుకుని దూరంగా చూస్తూ అన్నాడు.

"తారకం బాబేనని గ్యారంటీ ఏమిటి?" మరొకడన్నాడు.

"ఓరి బుజ్జికన్నా! వెయ్యిమందిలో ఉన్నా మనాడిని తేలిగ్గా గుర్తుపట్టొచ్చు. ఆ నీటూ, గోటూ ఇంకెవరికుంటాయి. రామారావు స్టైలే వేరు" జగ్గయ్యన్నాడు.

"నాకయితే రామారావు కంటే ఆ సైకిలే బాగా గుర్తు. అట్లాంటి వాహనం ఈ భూప్రపంచంలో ఎవరికీ ఉండదని కాగితం మీద రాసిస్తా" శర్మ అన్నాడు.

"ఏం రాసిస్తావు? నేను సినిమాల్లో పనికిరాననా?" అప్పుడే సైకిలు దిగొచ్చిన తారకంబాబు అన్నాడు.

"అట్లా అన్నవాడిని హత్య చేయనూ, నీ వాహనం గురించే మా చర్చంతా" సహనటుడి మాటలకు తారకరాముడు నవ్వేసాడు.

"అది నాకు యమధర్మరాజు దున్నపోతులాంటిది. నాకు తప్ప ఎవ్వరిమాట వినదు. దాని గొడవెందుగ్గానీ కార్యక్రమమేమిటో చూడండి. మళ్ళీ ఇంటికెళ్ళి ప్రయాణానికి సర్దుకోవాలి"

"మనసు మార్చుకునేది లేదన్నమాట" ఆశ చావక అడిగాడు ఒక నటుడు.

"ఇంకా ఏమిటి? సెండాఫ్ పార్టీ కూడా ఇస్తుంటే" కె.వి.శర్మ మందలించాడు.

"ఏదో దింపుడు కళ్ళెం ఆశ" గొణుక్కున్నాడతడు.

తారకరాముడిని మధ్యలో వున్న కుర్చీలో కూర్చోబెట్టాడు. ఒక పూలదండ వేసి అందరూ చప్పట్లు కొట్టారు. తరువాత జగ్గయ్య లేచి నిలబడి గొంతు సవరించుకుంటూ

"ప్రియమైన రామారావుకు, మిగిలిన స్నేహితులకు నా అభినందనలు. ఈరోజు ముఖ్యంగా ఇక్కడ ఎందుకు సమావేశమయ్యామంటే విషయం అందరికీ తెలుసు. మనతోపాటు చదువుకుని, మనలో ఒకడిగా మెలిగి, మన నాటక సంస్థకు కథానాయకుడయిన రామారావు సినిమాల్లో నటించడానికి మద్రాసు వెళ్ళడానికి నిశ్చయించుకున్నాడు. నిజానికి అతనికున్న అందం, నటన మరెవ్వరికీ లేవనే చెప్పుకోవచ్చు. అంత టాలెంట్ వున్నవాడు ఈ నాటకాలలో సరిపెట్టుకోవటం కూడా ధర్మం కాదు. 'విద్య విదేశబంధుడున్' అన్నట్లు నిజమైన కళకు ఎల్లలు లేవు. దానికెక్కడ రాణింపు వస్తుందో ఆ చోటును వెతుక్కోవటం న్యాయం కనుక ఈ రోజు మన మిత్రుడు తన అదృష్టాన్ని పరీక్షించుకోవటానికి మద్రాసు వెళ్తున్న శుభసందర్భంలో మిత్రులమైన మనం అతనికి మంచి భవిష్యత్తు కలగాలని మనస్ఫూర్తిగా కోరుకుంటూ మంచి మనస్సుతో పంపిద్దాం. నిజానికి అతను లేని లోటు పెద్దదే అయినా అతని మంచిబాటకు అది అవరోధం కాకూడదు. అందుకే అతను గొప్ప నటుడు కావాలి. మన నేషనల్ ఆర్ట్ థియేటర్‌కు పెద్ద పేరు రావాలి. అందుకే నా తరపున మీ అందరి తరపున రామారావుకు నా శుభాకాంక్షలందచేస్తున్నాను" అని కంచుకంఠంతో మాట్లాడి తన సీట్లో కూర్చున్నాడు.

చప్పట్లు మార్మోగాయి. అందరూ వాళ్ళ వాళ్ళ అభిప్రాయాలు చెప్పారు. చివరగా తారకరాముడు లేచాడు. వెన్నెల హాసంలోని వికాసంలా తెల్లటి లాల్చీ పైజమాలో అందంగా మెరిసిపోతున్న అతనివైపు అందరూ కళ్ళప్పగించి చూస్తుండిపోయారు.

"మిత్రులారా! ఈ రోజు మీరు చూపించిన ఈ అభిమానం నేనెప్పటికీ మర్చిపోలేను. ఎన్నో బాధలతో ఊరు విడిచివచ్చిన మాకు ఈ విజయవాడ కన్నతల్లిలా కడుపులో దాచుకుని ఇంతవాడిని చేసింది. మా పేదరికాన్ని కూడా చూడకుండా నన్నెంతో అభిమానించి ప్రేమించిన మీరు నాకు భవిష్యత్తు మీద ఆశను కల్పించారు. ఇక మరో తల్లిలాంటి మన థియేటర్ నాలో నటుడికి ఊపిరిపోసింది. ఇన్ని జ్ఞాపకాలను నా గుండెలో పదిల పరుచుకుని ఈరోజు ఉన్న ఊరు విడిచిపెట్టి వెళ్తున్నందుకు బాధగా వున్నా జీవితంలో ఎంతో ఎదగాలనే కోర్కెతో ఆశల మార్గంలో ఆశయాలని అన్వేషించుకుంటూ పోతున్న నన్ను నిండు మనసుతో ఆశీర్వదించి పంపండి. నేను వెళ్ళాక కూడా మన థియేటరు అనేక నాటకాలు ప్రదర్శించి బహుమతులందుకోవాలి. ఎక్కడున్నా నా మనసు మీ దగ్గరే ఉంటుంది. ఆ విషయం

మర్చిపోవద్దు. ఆ పైన తారకరాముడు మాట్లాడలేకపోయాడు. స్నేహితులందరికీ కళ్ళవెంట నీళ్ళు వచ్చాయి. బరువెక్కిన గుండెలతోనే అందరూ ఫోటో తీయించుకున్నారు. చివరగా కౌగిలించుకుని వీడ్కోలు చెప్పారు. మ్లానమైన ముఖంతో భారమైన హృదయంతో తారకరాముడు తన సైకిలు వైపు నడిచాడు.

మద్రాసు మకాం

విజయవాడ రైల్వే స్టేషను హడావుడిగా ఉంది. ప్లాట్‌ఫారం మీద మూటలు పెట్టుకుని ప్రయాణికులు కూర్చున్నారు. మద్రాసు పాసింజరులో పంపించడానికి మరోవైపు లగేజి రైల్వే కూలీలు ఒకచోటకు చేరుస్తున్నారు. చుట్టవెలిగించి లోకాభిరామాయణం మాట్లాడుతున్నారు కొందరు. ఆఫీసు మిత్రబృందమంతా తారకరాముడి కోసం ఎదురుచూస్తున్నారు. చలపతిరావు సిగరెట్టు మీద సిగరెట్టు తాగేస్తున్నాడు. ఈ మధ్యనే అతనికి కొత్తగా వచ్చిన అలవాటు అది.

"ఇంకా రామారావు రాలేదేంటి? కొంపదీసి గురుడు మనసు మార్చుకున్నాడా?"

"అబ్బే రామారావు అంత తొందరగా మార్చుకునే మనిషికాదు. వస్తాడు. ఇంట్లోవాళ్ళు వదిలిపెట్టాలిగా."

"ఏమోరా? నాకయితే ఇంకా బాధగానే ఉన్నది. అన్యాయంగా మనం నోటిదగ్గర ఉద్యోగం తీస్తున్నామేమోరా?" ఒక కొలీగ్ ఆవేదనగా అన్నాడు.

"నీ ముఖం అలా ఎందుకనుకోవటం. మంచిపేరు వస్తే జీవితమే పూర్తిగా మారిపోతుంది కదా"

"ఏమో? చూద్దాం. భగవంతుడెలా నిర్ణయించాడో పాపం. నీతీ నిజాయితీ వున్న మనిషి. అతనికి మంచి జరగాలని కోరుకుందాం"

"అదుగో రామారావు వస్తున్నాడు" అప్పారావు కేకపెట్టాడు.

చేతిలో బట్టల పెట్టె పట్టుకుని పక్కనే నడుస్తున్న రామయ్యతో ఏదో మాట్లాడుతూ చెక్కిన శిల్పంలా ఎక్కడా వంపులేని నడకతో వస్తున్న తారకరాముడి రూపం మిత్ర సమూహానికి ముచ్చటగా కనిపించింది. అప్పారావు ఆడపిల్లలా మెటికలు విరుచుకున్నాడు.

మిత్రులందరిని విష్ చేసి చేతిలో పెట్టెకింద పెట్టాడు తారకరాముడు.

"అదేంటి రామారావ్. ఇంత చిన్నపెట్టె ఎట్లా సరిపోతుంది. చూడబోతే ఒకరోజు క్యాంప్‌లాగా ఉందేమిటి? రేపే తిరిగొస్తావా?"

వాళ్ళమాటలకు తారకరాముడికి నవ్వొచ్చింది.

"ఎన్నిరోజులుంటే అన్ని బట్టలు కావాలా? నేనేమన్నా జమిందారు బిడ్డనా? నాకున్న రెండు జతలు సర్దుకున్నాను. చాలవా ఏమిటి?"

"అయ్యయ్యో ఈ ఆలోచన మాకు రాలేదు రామారావు. ఇలా అనుకుంటే అందరం కలిపి రెండు పాంట్లు, రెండు షర్టులు కుట్టించి వుండేవాళ్ళం" శర్మగారన్నారు. వాళ్ళుకూడా తారకరాముడిని రైలెక్కించడానికి వచ్చారు.

"శర్మగారూ నా స్వభావం తెలిసికూడా ఎందుకలా మాట్లాడుతున్నారు. ఉచితంగా వచ్చేది బ్రహ్మాండమయినా నాకొద్దు. నాకున్న సంపదే నాకు గొప్ప. ఆయాచితంగా వచ్చేవాటికి అర్రులు చాచేవాడు నా దృష్టిలో అసమర్థుడు" తారకరాముడు కొంచెం సీరియస్‌గా అనేసరికి శర్మ కొంచెం నొచ్చుకున్నాడు.

"సారీ! రామారావ్ నిన్ను బాధపెట్టాలని కాదు. ఏదో సినిమాల్లోకి వెళ్తున్నావు కదాని గబుక్కున అన్నాను. ఏం అనుకోకు."

"లేదు బ్రదర్. దానివెనుక నా పట్ల ప్రేమ కనిపిస్తుంది. అయినా ఇటువంటి మాటలు నా అభిమానాన్ని దెబ్బతీస్తాయి. అందుకే కరుకుగా మాట్లాడుతుంటాను. నువ్వుకూడా ఏమనుకోకు"

"ఓకే అందరూ హాపీగా ఉండాలి. రామారావుని సంతోషంగా పంపాలి. ఎవరయినా ఒక జోక్ చెప్పండి"

జగ్గయ్య ముందుకొచ్చాడు.

"వేరే ఎందుకు? ఈ రైళ్ళమీదే చెప్పుకుందాం. మన రైల్వేల గురించి బోలెడు జోక్సు. సహజంగా మన రైళ్ళన్నీ ఎప్పుడూ లేటుగా నడుస్తుంటాయి. ఒకసారి మాత్రం సరిగ్గా ఒక్క నిమిషం తేడా లేకుండా రైలు ఖచ్చితమైన సమయానికి ప్లాటుఫారం మీదకు వచ్చిందట. వెంటనే ప్రయాణీకులంతా సంతోషపడిపోయి ఒక పూలదండ కొనుక్కుని డ్రైవరు మెళ్ళోవేసి అందరూ చప్పట్లు కొట్టారు. డ్రైవరు ఆశ్చర్యపోయి 'ఈ దండ నాకెందుకు వేశారు' అని ప్రయాణీకులను అడిగితే, వాళ్ళు అతన్ని పొగుడుతూ రైల్వే చరిత్రలో మొదటిసారిగా సరయిన టైమ్‌కు రైలును తీసుకొచ్చిన మొదటివాడివి నువ్వే కనుక నీకు సన్మానం చేస్తున్నాము' అనగానే డ్రైవరు పొట్టపట్టుకుని మరీ నవ్వడట. ఎందుకో తెలుసా?"

"సంతోషం ఎక్కువయ్యుంటుంది" అప్పారావు అన్నాడు.

జగ్గయ్య నవ్వేసి "కాదు. డ్రైవర్ వాళ్ళతో ఏం చెప్పాడంటే 'అయ్యో? మీరెంత పొరపాటు పడ్డారు. అనవసరంగా దండ వేసారు. ఈ రైలు నిన్న ఆరుగంటలకు రావాల్సింది ఈ రోజు ఆరుగంటలకు వచ్చింది. ఒకరోజు లేటు' అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు. "

జగ్గయ్య జోకు బాగానే పేలిపోయింది. అందరూ పడీపడీ నవ్వారు. ఇంతలో దూరంగా చీకటిని చీల్చుకుంటూ వస్తున్న రైలు కనిపించింది. రాత్రిమీద ఆగ్రహంతో నిప్పులు చెరుగుతున్నట్లు వెలుగుతున్న ఎర్రలైటును చూసి బృందమంతా లేచి నిలబడ్డారు. ప్రయాణీకుల్లో చలనం వచ్చింది. పైకి లేచిన వాళ్ళు నిద్రపోతున్న వాళ్ళను తట్టి లేపుతున్నారు. ఈ హడావుడికి పిల్లలు ఏడుపుకు లేచారు. స్టేషన్‌లో ఉన్న దీపం అంత వెలుగును చిమ్మలేక తన నిస్సహాయతను లైటు చుట్టూ పేరుకున్న దుమ్ముచాటున దాచుకుంటున్నది.

చీకట్లోంచి వచ్చిన జడల దయ్యంలా రైలు వచ్చి ప్లాటుఫారం మీద ఆగింది. ఎక్కడివాళ్ళక్కడ ఎక్కేసారు. తారకరాముడు అందరికి పేరుపేరునా చెప్పాడు. చివరగా రామయ్యగారికి కూడా వెళ్ళొస్తానని చెప్పగానే ఆయన కళ్ళవెంట నీళ్ళు వచ్చాయి. ఏదో నలకపడ్డట్టు పై కండువాతో తుడుచుకుంటూ "జాగ్రత్త తారకం బాబూ! నీ ఆరోగ్యం జాగ్రత్త. వేళకు భోజనం చెయ్యి. డబ్బుకోసం ఇబ్బందిపడొద్దు. అవసరం అయితే లెటరు వ్రాయి"

ఆ మాట అన్నాడేకానీ ఆయనకు తెలుసు. కొడుకు ఎప్పుడూ పైసా అడగడని. లోపల్లోపల బాధగానే ఉంది. ఎన్ని కష్టాలు పడతాడో అని.

"అట్లాగే నాన్నా. మీ ఆరోగ్యం కూడా జాగ్రత్త. కొంచెం ఇక్కడ పరిస్థితికూడా చూస్తుండండి" పాసింజరు భోగిలోకి ఎక్కుతూ అన్నాడు.

"జాగ్రత్త రామారావ్. వెళ్ళగానే లెటరు రాస్తావుగా?" చలపతిరావు అడిగాడు.

"మాక్కూడా రాయాలి" నాట్యబృందం.

"తప్పకుండా వ్రాస్తాను కొంచెం వెనకా ముందూ చూసి, మీరు మాత్రం మన పరిషత్తును నిర్లక్ష్యం చెయ్యొద్దు. ఎప్పుడూ నంబర్ వన్‌గానే ఉండాలి ఇంక ఉండండి. రైలు కదులుతోంది."

ఎన్నో హృదయ భారాలను, మరెన్నో మమతాపాశాలను ఛేదించుకుంటూ అగమ్యమైన అంధకార భవితవ్యంలోకి చిన్న ఆశాదీపాన్ని తోడు చేసుకుని తారకరాముడి జీవన వాహనం మెల్లగా ముందుకు కదిలింది. క్షణక్షణానికి అస్పష్టమయిపోతున్న పిత్ర, మిత్ర ముఖాలను చివరిసారిగా చూసి లోపలికి వచ్చేసాడు. ఖాళీగా వున్న బల్లమీద పెట్టె పెట్టి కూర్చున్నాడు.

రైలు వేగం పుంజుకుంది. తారకరాముడికి నిద్ర రావటంలేదు. మాటిమాటికి ఇంటి దగ్గర దృశ్యమే గుర్తుకు వస్తున్నది. తల్లి, భార్య ఏడ్చిన ఏడుపు, ఎందుకో అర్థంకాకపోయినా చిన్నారి రామకృష్ణ కూడా గుక్కపట్టి ఏడ్వడం మనో ధైర్యాన్ని సడలిస్తున్నాయి. ఎప్పుడూ అందరి ముందు పలకరించని భార్య 'ఏమండి ఒక్కసారి లోపలికి వస్తారా?' అని అడిగింది.

లోపలికి వెళ్ళాక 'మీరు వెంటనే వచ్చి నన్ను తీసుకెళ్తారు కదూ?' ఎంత జాలిగా అడిగిందంటే తను ఈ జీవితంలో మరిచిపోలేడు. తల్లయితే సరేసరి తారకంబాబూ! నేను ఇప్పటిదాకా పడ్డ బాధలు ఒక ఎత్తు. ఇప్పుడు పడే బాధంతా ఒక ఎత్తురా. వీలయితే త్వరగా వచ్చి కనపడి వెళ్ళు. జాగ్రత్త. ఇబ్బందిపడొద్దు. తండ్రి ఏం మాట్లాడకపోయినా అదేపనిగా తనవైపే చూస్తుండిపోయాడు. ఇంతమంది మమతల్ని మూటగట్టి జాగ్రత్తగా ఇంట్లోనే పదిలపరిచి వచ్చాడు. కదిలే కాలానికనుగుణంగా కదలని మనసు అట్టడుగు పొరల్లో ఎక్కడో స్మృతి మాత్రమైన వేదనలను, రోదనలను తాత్కాలికంగా పక్కన పెట్టి నిద్రపోవటానికుపక్రమించాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments